

Divdesmit sestā nodaļa.

1900. gadu sākuma krīze — Kellogs un Svētais Gars.

Iepriekšējā nodaļā mēs atzīmējām, ka SDA vadošais ārsts Džons Hārvijs Kellogs, 1903. gadā teica, ka sācis ticēt trīsvienības doktrīnai, kas nozīmē, ka viņš tic Dievam Tēvam, Dievam Dēlam un Dievam Svētajam Garam. Viņš arī teica, ka viņa ticības maiņa viņam palīdzēja vieglāk izskaidrot, kā Dievs var būt klātesošs it visā. Viņš iekļāva šo mācību savā grāmatā "Dzīvais Templis", bet Elena Vaita nosodīja šo publikāciju kā nepareizu priekšstatu popularizēšanu par Dievu un Kristu. Arī mūsu Baznīca atteicās izdot šo grāmatu.

Maigi izsakoties, Dž.Kelloga atzīšanās šokēja SDA. Tas bija tāpēc, ka tajā laikā (1903. gadā), nemainīgi, viņi joprojām bija anti-trinitāra konfesija. Kā mēs tagad redzēsim, galvenā Dž.Kelloga problēma bija SDA Konfesionālā mācība par Svēto Garu. Viņš, atšķirībā no tā laika SDA, uzskatīja, ka Svētais Gars ir tāda persona kā Dievs un Kristus. Turpretim SDA uzskatīja, ka Svētais Gars bija gan Dieva, gan Kristus klātbūtne, kad šīs divas Dievišķās Personas nebija fiziski klātesošas (**visuresamība**). Tā bija galvenā atšķirība starp SDA teoloģiju un Dž.Kelloga tā sauktajiem Trīsvienības uzskatiem. Iepriekšējā nodaļā mēs atzīmējām, ka tie bija vairāk "triteistiski" nekā jebkas cits.

Tagad aplūkosim dažus Dž.Kelloga izteikumus par Svēto Garu, kā arī Adventistu Baznīcas vadības reakciju uz šādiem uzskatiem. Nākamajās nodaļās mēs sīkāk aplūkosim, ko Pionieri, un arī Elena Vaita, teica par Svēto Garu. Šie jautājumi jau pamatīgāk tiks izpētīti no trīsdesmit pirmās līdz trīsdesmit ceturtajai nodaļai.

Svētais Gars ir persona un tomēr nav persona.

Vēstulē Dž.I.Batleram, kurš toreiz bija Dienvidu Savienības Konferences Prezidents un arī Ģenerālās Konferences komitejas loceklis, Dž.Kellogs apstrīdēja SDA uzskatus par Svēto Garu. Viņš uzsāka diskusijas pēc tam, kad mūsu draudze bija atteikusies izdot viņa grāmatu "Dzīvais Templis": ... - "Cik es saprotu, grūtības, ar kurām saskaras Dzīvais Templis, visticamāk ir saistītas ar jautājumu: vai Svētais Gars ir persona? Jūs sakāt ka nē." ([Letter, J.Kellogg to G.I.Butler, October 28th 1903](#))

Tā patiešām bija galvenā atšķirība starp Dž.Kelloga uzskatiem un SDA uzskatiem. Lai gan Adventisti nenoliedza, ka Svētais Gars ir individualitāte, viņi noteikti neuzskatīja Viņu par tādu personu kā Dievs un Kristus. Dž.Kellogs sprieda citādi un turpināja: ... - "Es biju iedomājies, ka arī Bībele atbalsta to tāpēc, ka runājot par Svēto Garu, tiek lietots personas vietniekvārds "viņš" (**ka Svētais Gars ir persona**). Arī māsa Vaita lieto vietniekvārdu "viņš" un dažos izteicienos ir norādījusi, ka Svētais Gars ir Dieva trešā persona." (**turpat**)

Tas ir ļoti interesanti, jo līdz tam laikam (1903. g.) Elena Vaita vairākas reizes bija pieminējusi Svēto Garu kā personu (**patiesībā izmantojot 3.pers.- "tas" no angļu val. gram.**) vai individualitāti. Viņa pat savā grāmatā "Laikmetu Ilgas" rakstīja: ... - "Garam bija jānāk kā visu atjaunojošam spēkam, jo bez Tā Kristus upuris būtu veltīgs. Gadsimtu gaitā ļaunuma vara ir nostiprinājusies, un cilvēka padošanās sātāniskajai verdzībai ir kļuvusi pārsteidzoša. Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai, bet dievišķā spēka pilnumā." (**tulk. latv. val. - Elena Vaita "Laikmetu Ilgas", 671. lpp. angļu val. oriģ., "Jūsu sirds lai neizbīstas."**)

Līdz 1903. gadam, jau piecus gadus pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas, Dž.Kellogam šis apgalvojums noteikti bija zināms. Viņš droši vien zināja arī par dažiem citiem viņas apgalvojumiem, ka Svētais Gars ir individualitāte.

Varētu jautāt, kāpēc viņš īpaši nenorādīja uz Elenas Vaitas rakstīto šajā grāmatā, ka Svētais Gars ir persona? Kāpēc viņš raksta, ka viņa teikusi vien "dažus izteicienus", ka Svētais Gars ir Dieva trešā persona, radot iespaidu, ka viņa to īpaši nav uzsvērusi? Daži varētu teikt, ka tas ir noslēpums, jo iepriekš minētais apgalvojums no grāmatas "Laikmetu Ilgas" ir viens no Elenas Vaitas izteikumiem, kuru, mūsdienu SDA Draudzes trīsvienības aizstāvji, izmanto kā visspēcīgāko "ieroci", lai uzrādītu, ka Elenai Vaitai Svētais Gars ir Tēvam un Dieva Dēlam līdzīga Persona. Kāpēc arī Dž.Kellogs to neizmantoja savā labā?

Vispirms ievērojiet, kā konkrēti "trešās personas" termins pašlaik tiek citēts grāmatā "Laikmetu Ilgas", un pēc tam salīdziniet, kā Dž.Kellogs to izmantoja. Šodien grāmatā "Laikmetu Ilgas" izmanto "lielos" burtus ("**Trešā Persona**"), savukārt Dž.Kelloga izmantotajā tekstā nekas nav rakstīts ar lielo burtu. Dž.Kelloga vēstulē un tāpat kā pirmajā grāmatas "Laikmetu Ilgas" izdevumā "trešā persona" bija ar mazajiem burtiem.

Elenas Vaitas grāmatas mūsdienu atkārtotajos izdevumos tiek izmantoti jau lieli burti. Mūsdienu izdevumos ir runāts par "Dievības Trešo Personu", nevis kā sākotnēji rakstīja - "Dievības trešā persona". Citiem vārdiem sakot, Elenas Vaitas raksti tika pārveidoti ([izmainīti](#)), lai tur rakstītais būtu harmonijā ar pašreizējo trīsvienīgo domāšanu. Tādas bija sekas mūsu pārejai no anti-trinitārisma uz trinitārismu.

Rakstā, kas publicēts "White Estate" tīmekļa vietnē, ir Tima Puarē raksts ar nosaukumu "Elenas Vaitas trīsvienīgie apgalvojumi: "Ko viņa patiesībā rakstīja?" Pievērsiet uzmanību šiem pēdējiem vārdiem ("Ko viņa patiesībā rakstīja"). Tims Puarē saka: ... - "Laikmetu Ilgās" viņa raksta, ka " ...grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības Trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai, bet dievišķā spēka pilnumā." ([Tim Poirier, "Ellen White's trinitarian statements: What did she actually write", Ellen White and current issues symposium 2006](#))

Norādot uz lielo burtu lietošanu vārdos "Trešā Persona". T. Puarē apgalvo: ... - "Tā teksts ir lasīts kopš tā pirmās publikācijas 1898. gadā." ([turpat](#))

Bet tas ir nepareizs apgalvojums. Patiesībā Elenas Vaitas uzrakstītajā burtu pielietojums nebija tāds. Viņa konkrēto izteicienu rakstīja neizmantojot "lielos burtus". Pie tam, grāmatā "Laikmetu Ilgas", Elena Vaita to izteica vairākas reizes ("trešā persona"), taču nekur es neatradu vārdus "trešā persona" ar lielo burtu. Lai gan daži var teikt, ka šādam novērojumam nav nekādas nozīmes, tomēr tas pierāda, ka, lai viņas raksti iegūtu "trinitārāku" noskaņu, konkrētie burti tika izmainīti. Tie, kas ir atbildīgi par izmaiņām, noteikti uzskatīja savas darbības par nozīmīgām.

Pirms ejam tālāk, vēlos aicināt ieklausīties citāta turpinājumā ([kuru ne īpaši vēlas dzirdēt trīsvienības aizstāvji](#)) no grāmatas "Laikmetu Ilgas", ievērojiet ko Elena Vaita rakstīja: ... - "Svētais Gars dara pilnvērtīgu to, ar ko nodrošinājis pasaules Pestītājs. Svētais Gars šķīsta sirdi. Ar Svētā Gara starpniecību ticīgais iegūst dievišķo dabu. Kristus savu Garu deva kā dievišķu spēku, lai ar to varētu uzvarēt visas iedzīmtās un iegūtās tieksmes uz ļaunu un piešķirt draudzei savu raksturu." ([turpat](#))

Elena Vaita atsaucās uz Svēto Garu kā Kristus Garu ("[savu Garu](#)"), kas nozīmēja Gara piederību Kristum, nevis ka Tā būtu atsevišķa dievišķa būtne, vienlīdzīga Viņam. Tas ir tieši tas, kam SDA ticēja 1900. gadu sākumā. Mēs atgriezīsimies pie šīs domas, kad sīki izpētīsim Elenas Vaitas uzskatus par Svēto Garu.

Elenas Vaitas sekretāru komanda, tāpat kā ar citām publikācijām, palīdzēja viņai sastādīt grāmatu "Laikmetu Ilgas". Viņi to paveica, atdalot dažādu nodaļu fragmentus no viņas iepriekšējiem darbiem un apvienojot tās ar dažādām manuskripta nodaļām pirms grāmatas publicēšanas, un protams, tas viss tika darīts viņas uzraudzībā. Interesanti atzīmēt, ka citētais fragments no grāmatas "Laikmetu Ilgas" attiecībā uz Svēto Garu sākotnēji tika uzrakstīts vēstulē, kas tika nosūtīta brāļiem Amerikā, laikā, kad Elena Vaita vēl dzīvoja Austrālijā. Viņa rakstīja: ... - "Ļaunums bija uzkrājies gadsimtiem ilgi, un to varēja ierobežot un tam spēja pretoties tikai Svētā Gara, Dieva trešās personas, varena spēks, kas nāks nevis izmainītā enerģijā, bet gan dievišķā spēka pilnībā. Ļaunuma būtība darbojās visos aspektos, un kad notika satikšanās ar citu garu, tad cilvēka paklausība sātāniskajam iebrucējam bija apbrīnojama." ([Ellen G. White, letter dated February 6th 1896 from "Sunnyside" Cooranbong, Australia, "To my brethren in America"](#))

Šajā vēstulē ir pieminēts arī Dž.Kellogs, tāpēc iespējams, ka viņš vai nu par to zināja, vai arī to lasīja, un tas ir viens no iemesliem, kāpēc viņš raksta "trešā persona" (kā "[Laikmetu Ilgās](#)"), līdzīgi kā viņa rakstīja, nevis kā šodien "Trešā Persona" ar lielajiem burtiem. Dž.Kellogs īpaši apstrīdēja to, kā SDA traktēja Svēto Garu. Mēs to zinām, jo viņš rakstīja savā vēstulē Batleram: ... - "Man ir grūti saprast, kā Svētais Gars var būt trešā persona un tomēr nebūt persona" ([Letter, J.Kellogg to G.I.Butler, October 28th 1903](#))

Džons Kellogs uzauga Adventistu ģimenē. Viņa tēvs ([Džons Prestons Kellogs](#)) pieņēma šo pārliecību tajā pašā gadā, kad piedzima viņa dēls ([1852.g.](#)). Jau no mazotnes Dž.Kellogs bija labi pazīstams ar Džeimsu un Elenu Vaitiem. Viņi pat palīdzēja finansiāli viņa medicīnas studijās. Tādējādi attiecībā uz Svēto Garu Dž.Kellogs precīzi zināja, kam SDA tic. Ir ļoti svarīgi atzīmēt, ka šis strīds notika 1903. gadā, kad viņš jau bija 61 gadu vecs, 5 gadus pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas. Līdz tam laikam šī grāmata vēl nebija likusi SDA izmainīt savus uzskatus, ka Svētais Gars būtu tāda pat persona kā Dievs un Kristus. Tas saglabājas, neskatoties uz to, ka tika teikts, ka Svētais Gars bija "Dievības trešā persona". Ir arī skaidrs, ka līdz 1903. gadam grāmata "Laikmetu Ilgas" nebija likusi SDA sākt redzēt Dievu kā trīsvienību ([trīs-vienā](#)). Mums ir jāsaprot, ka bez trešās personas, tikai ar Tēvu un Dēlu, trīsvienības mācība nav iespējama.

Kas attiecas uz Svēto Garu, SDA ticība 1900. gadu sākumā ir ļoti skaidri aprakstīta vēstulē, kuru Dž. Batlers rakstīja Dž. Kellogam nākamajā gadā, mēģinot pārliecināt ārstu par viņa kļūdām: ... - "Dievs ar savu Svēto Garu mājo mūsos kā patiess Mierinātājs un arī kā Apsūdzētājs. Kad mēs sniedzamies pēc Viņa, šajā ziņā mēs izjūtam Viņa Garu, un Tas nāk no Tēva un Dēla" (G.I. Butler, letter to J.H. Kellogg April 5th 1904)

Dienvidu Savienības Konferences Prezidenta vārdiem runājot, mēs varam redzēt 1904. gada SDA ticību. Fakts ir tāds, ka Svētais Gars nāk no "Tēva un Dēla" (Dieva un Kristus), tādējādi varam secināt, ka Svētais Gars ir Viņu Abu personiskā klātbūtne. Lielākajai daļai Pionieru bija šāds viedoklis. Ņemiet vērā, ka tas notika jau 6 mēnešus pēc tam, kad Dž. Kellogs uzrakstīja Dž. Batleram par Svēto Garu, un Dž. Batlers joprojām mēģināja pārliecināt Dž. Kellogu, ka viņš ir kļūdījies.

Kā arī redzam, 1904. gadā SDA ticēja, ka Svētais Gars ir Tēva un Dēla Visuresošais Gars, un noteikti neticēja, ka Viņš varētu būt tāda pati persona kā Dievs un Kristus. Pionieru izpratnē šādai pārliecībai nebija jēgas. To varam redzēt arī Dž. Batlera rakstītajā vēstulē par Svēto Garu Dž. Kellogam: ... - "Tā nav staigājoša vai lidojoša būtne, kā burtiska persona, vismaz ne tādā nozīmē kā Kristus un Tēvs – un ja tomēr man tas būtu jāpieņem, tad tas būtu pilnīgi ārpus manas izpratnes, manas valodas pielietojuma, vai vārdu nozīmes." (G.I. Butler, letter to J.H. Kellogg April 5th 1904)

Šķiet, ka 1904. gadā Dž. Batlera paziņojums bija Adventistu Baznīcas valdošā pārliecība. Citiem vārdiem sakot, SDA neuzskatīja Svēto Garu par citu personisku būtni, attiecīgi tādu pat kā Dievs un Krists, lai gan Elena Vaita teica, ka Viņš ir individualitāte.

SDA teoloģijā Svētais Gars bija Visuresošais Dieva un Kristus Gars, laikā kad neviens no Tiem nebija fiziski klātesošs. Tāda bija 1904. gada ticība SDA draudzēs - ticība, par kuru Elena Vaita teica, ka viņiem to ir devis Dievs, ticība, kuru nekad nedrīkst izmainīt. Tā bija arī ticība, no kuras, kā viņa skaidri brīdināja, būs atkāpšanās. Mēs to skaidrāk izpētīsim divdesmit astotajā nodaļā, kad mēs analizēsim "omega".

Pretstatā ticībai.

Pētot notikumus, kuri ātri pārvērtās par krīzi, mums ir iespēja ieklausīties Ģenerālās Konferences Prezidenta A.G. Danielsa stāstījumā Ģenerālās Konferences Komitejas loceklim V.K. Vaitam (Elenas Vaitas dēlam) par plaši pazīstamo un ievērojamo Adventistu baznīcas pārstāvi Džonu Hārviju Kellogu, kurš bija sācis ticēt trīsvienības doktrīnai. Tas, protams, nozīmēja, kā A. Daniels pastāstīja Elenas Vaitas dēlam par Dž. Kelloga jauno ticību Dievam Tēvam, Dievam Dēlam un Dievam Svētajam Garam, un attiecīgi Dž. Kellogs bija atzinis, ka Svētais Gars ir dievišķa persona, līdzvērtīga Tēvam un Dēlam.

Šāda atzīšanās šodien (2008. gadā) nebūtu uzskatāma par īpaši satriecošu ziņu, taču 1903. gadā SDA draudzē atzīšanās ticībā trīsvienībai tika uzskatīta par ķecerību. Tas ir izskaidrojams vienīgi ar to, ka tajā laikā, tāpat kā no pašiem pirmsākumiem, Septītās Dienas Adventistu Baznīca bija stingri anti-trinitāra konfesija.

Vērā ņemams fakts liecina, ka tas tā turpinājās tik ilgi, kamēr Baznīca bija Dieva Atlikuma draudzes Vēstneša, proti Elenas Vaitas, aizbildniecībā, un kura nekad nav iebildusi pret šiem anti-trinitārajiem uzskatiem. Tā vietā, kā mēs redzējam un turpmāk redzēsim, viņa pārliecinoši atbalstīja un veicināja Pionieru ticību, sakot, ka to viņiem ir devis pats Dievs (ticības pamatprincipi). Tādējādi tas nozīmē, ka 1904. gada ticība, kā norādīja Elena Vaita, bija tā Dieva dotā anti-trinitāra ticība, no kuras Adventistus drīzā nākotnē aizvedīs prom atkrišana "omega". Ja atceraties, pirmajā nodaļā mēs citējām Dieva Atlikuma draudzes Vēstnesi, kad viņa 1904. gadā teica: ... - "Neļaujiet sevi maldināt; daudzi atteiksies no ticības, pievēršot uzmanību vilinošām garu un dēmonu mācībām. Tagad mums ir šo briesmu "alfa". Bet "omega" būs ar visspilgtāko raksturu." (Ellen G. White, Special Testimonies Series B, No. 2 page 16, "To Leading Physicians", "Teach the Word" Nashville, Tennessee, July 24th 1904)

Dažiem šodienas SDA, īpaši mūsu Evaņģēlija kalpotājiem, fakts, ka Elena Vaita brīdināja SDA neatkāpties no savas anti-trinitārās ticības, droši vien būs vispārsteidzošākā atziņa, tomēr tā ir pilnīga patiesība!

Dž. Kelloga ķecerīgā atzīšanās.

Pieņemot trīsvienības doktrīnu, Džons Hārvijs Kellogs paziņoja, ka viņš ir pieņēmis ticību, kādu līdz tam laikam (1903. gadam) neviens no SDA Pionieriem nebija publiski atzinis. Tāpēc tā bija ķecerīga atzīšanās. Vismaz līdz šodienas pētījumam (2008. gadā) es neesmu atradis nevienu citu SDA, kas Elenas Vaitas kalpošanas laikā būtu izteicis šādu publisku paziņojumu. Ja kāds lasītājs zina tādu SDA draudzes locekli,

kurš Elenas Vaitas dzīves laikā atklāti būtu atzinies ticībā trīsvienībai, tad, ja varat, atsūtiet man sīkāku informāciju.

Dž.Kellogs bija izcili apdāvināts ārsts, kuram bija liela ietekme uz daudziem viņa kolēģiem ārstiem, un tagad, 1903. gadā, viņš atzina, ka tic trīsvienīgajai mācībai. Attiecībā uz SDA šī bija patiesi pārsteidzoša ziņa! Tas arī ierosināja vispārēju konfesijai krīzi. Līdz ar to, no tā laika Elena Vaita īpaši uzsvēra, ka Dievs un Kristus ir divas atsevišķas personas. Šķiet, ka tas tika darīts, cenšoties ierobežot un neitralizēt visas trīsvienības idejas, kas tolaik mēģināja nostiprināties SDA. Visticamāk, ka tas, ko Dž.Kellogs stāstīja A.Danielsam, kurš savukārt par to ziņoja V.K.Vaitam, kurš, būdams Elenas Vaitas dēls, tālāk to pastāstīja savai mātei.

Tagad mēs varam saprast, kāpēc 1900. gadu sākumā Elena Vaita izvēlējās atkārtoti atgādināt par SDA ticības principiem, kuri nebija mainījušies kopš draudzes dibināšanas. Šī pārliecība, protams, bija tāda, ka Dievs bija atsevišķa persona ar savu individualitāti un Kristus bija atsevišķa persona ar savu individualitāti, kas nozīmēja, ka Tās ir divas atsevišķas personas. Viņa teica, ka tas bija viens no SDA Ticības orientieriem un pīlāriem (skat. [divdesmit ceturto nodaļu](#)). Viņa arī sacīja, ka tā bija patiesība, ko Adventisti saņēma no Dieva, un tāpēc no tās nekad nedrīkst atteikties.

Vēlreiz vēlos pievērst uzmanību, ka Dž.Kelloga ķecerīgā atziņās tika izteikta 5 gadus pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" izdošanas. Tas atkal ir patiešām ļoti interesanti, jo, kā mēs atzīmējam iepriekšējās nodaļās (sk. [it īpaši 10. nodaļu](#)), Adventistu Baznīcas vadība šodien saka, ka tie bija Elenas Vaitas raksti, it īpaši tas, ko viņa rakstīja grāmatā "Laikmetu Ilgas", kas lika mūsu konfesijai pāriet no anti-trinitārisma uz trinitārismu. Atliek, protams, uzdot jautājumu: "Ja tā ir taisnība, tad kāpēc Elena Vaita tieši pēc tam, kad Dž.Kellogs 1903. gadā atzinās, ka ir sācis ticēt trīsvienībai, atkal un atkal uzsvēra, ka SDA ir jāsaglabā sava anti-trinitārā ticība?" Vai mums būtu jāpieņem secinājums, ka no 1900. gadu sākuma līdz savai nāvei 1915.gadā Elena Vaita nesaprata, ka viņa runā par Dievu kā par "trīsvienību"? Vai arī mums jāatzīst, ka Dž.Kellogam tomēr bija taisnība viņa trīsvienīgajā teoloģijā?

No tā, ko mēs lasījām iepriekš, šķiet, ka ne A.G.Daniels ([toreiz Ģenerālās Konferences Prezidents](#)), ne G.I.Batlers ([toreiz Dienvidu Savienības Konferences Prezidents](#)) neticēja trīsvienības doktrīnai. Un kā redzams, tad viņi to atklāti atzina, un tad ir saprotams, kāpēc viņi abi bija tik nobažījušies, ka Dž.Kellogs bija sācis ticēt šai doktrīnai. Tāpēc mums ir G.I.Batlera norādes, ka Svētais Gars nav tāda persona kā Dievs un Kristus. Ņemiet vērā, ka šie Dž.Kelloga, A.G.Danielsa un G.I.Batlera dialogi notika 1903. un 1904. gadā, tas ir, aptuveni 6 gadus pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" (1898) publicēšanas.

Vēl viens jautājums, kas šeit jāuzdod, ir šāds: "Ja grāmatā "Laikmetu Ilgas" un citās publikācijās Elena Vaita runāja par Dievu kā trīsvienību ([trīs-vienā](#)), kāpēc neviens to nesaprata pat vēl daudzus gadus pēc viņas nāves? Citiem vārdiem sakot, kāpēc neviens to nesadzirdēja, kamēr viņa bija dzīva? Vai mums būtu jānotic, ka 17 gadus (1898-1915) Dievs slēpa šo tā saukto "patiesību" no katra SDA draudzes locekļa, kā arī pat no Elenas Vaitas, un pēc tam tikai sāka atklāt "patiesību" sagaidot viņas nāvi?" Tas tiešām prasa milzīgu ticību!

Šeit arī jāatzīmē, ka, lai gan grāmata "Laikmetu Ilgas" tika publicēta 1898. gadā un Elena Vaita nomira 17 gadus vēlāk 1915. gadā, šajā laika periodā (1898-1915) nekas neliecināja, ka Adventistu baznīca gatavotos pieņemt doktrīnu par "trīsvienību". Protams, Elena Vaita par šādām izmaiņām nekad neko nerakstīja. Viņa tikai teica, ka SDA nekad nedrīkst mainīt savus uzskatus par Dievu un Kristu, kas, kā mēs zinām, bija stingri anti-trinitāri.

Aizliegtais temats.

Elena Vaita savā uzrunā, "Lake Union" konferencē 1904. gada 18. maijā, dalījās savās pārdomās par Dž.Kelloga grāmatu "Dzīvais Templis". Viņa teica, cik ļoti nožēlo, ka šī grāmata tika izdota: ... - Man ļoti žēl, ka "Dzīvais Templis" iznāca tāds, kāds tas bija un tika izplatīts, un sliktākais ir tas, ka tas man trāpīja tieši sirdī, jo grāmatā tika izteikts paziņojums: "Tajā ir tie paši uzskati, ko mācīja māsa Vaita." To dzirdot, es jutos tik satriekta, ka, šķiet, nevarēju neko pateikt. Ja es kaut ko būtu teikusi, man būtu pienākums teikt patiesību, kāda tā ir." ([Ellen G. White, Talk given on May 18th 1904, Sermons and talks, Volume one, page 341, Manuscript 46, 1904, "The Foundation of our Faith"](#))

Tā bija viena no atkrišanas "alfa" problēmām. Dž.Kellogs teica, ka tas, ko viņš rakstīja savā grāmatā, ir tieši tas, par ko Elena Vaita mācīja savos rakstos. Elena Vaita noliedza šo apgalvojumu. Pēc tam, kad viņa teica, ka Dž.Kelloga grāmatā atrodami uzskati ir tādi paši, pret kuriem viņai bija pavēlēts izteikt brīdinājumus misionāra darba sākumā, viņa turpināja: ... – "Dzīvajā Templī" ir šo teoriju "alfa". Drīzumā sekos "omega". Es

esmu ļoti satraukta par mūsu ļaudīm. Spilgtie tēlojumi ir līdzvērtīgi kārdinājumiem, kādus ienaidnieks pienesa Ādamam un Ievai Ēdenē.” (turpat).

Dž.Kelloga problēma bija tā, ka viņš mēģināja izskaidrot, kur meklējama Dieva klātbūtne. Tas viss bija saistīts ar Svēto Garu. Elena Vaita par to teica: ... - “Ir kādi jautājumi, par kuriem mums ir nepieciešams runāt, un ir temati, kurus mums nevajadzētu apspriest. Kas attiecas uz Dievu, kas Viņš ir un kur Viņš atrodas, tad klusēšana būs visdaiļrunīgākā. Kad jums rodas kārdinājums runāt par to, kas ir Dievs, klusējiet, jo, tiklīdz jūs sāksiet par to runāt, jūs Viņu noniecināsiet. (...) Mūsu kalpotājiem jābūt ļoti uzmanīgiem, lai neiesaistītos strīdos par Dieva personu. Šī ir tēma, kurai viņiem nevajadzētu pieskarties. Tas ir noslēpums, un ienaidnieks noteikti maldinās tos, kuri mēģinās par to diskutēt. Mēs zinām, ka Kristus nāca personīgi, lai atklātu pasaulei Dievu. Dievs ir Persona, un Kristus ir Persona. Dieva Vārds par Kristu runā kā par “Viņa Tēva godības atspulgu un Viņa Personas attēlu.” (turpat)

Par Dž.Kellogu viņa teica: ... - “Man tika aizliegts runāt ar Dr. Kellogu par šo tēmu, jo šis nav jautājums, par kuru būtu jārunā. Un man tika atklāts, ka izklāstītie uzskati “Dzīvajā Tempļī” ir "alfa" garajā maldinošajā teorijā sarakstā.” (turpat)

Kā daudzi saprot, trīsvienības doktrīna ir saistīta ar Dieva klātbūtni un personu. Tāpēc trīsvienība ir neatņemama maldinošajā teorijā "alfa" sastāvdaļa. Lai attaisnotu savu jauno pārliecību, Dž.Kellogs teica, ka viņš sācis ticēt trīsvienībai.

1900. gadu sākuma krīzi izraisīja Džons Kellogs, viens no ietekmīgākajiem SDA vīriem, iepazīstinādamas ar saviem trīsvienīgajiem uzskatiem visus, kas nonāca viņa ietekmē. Kā mēs šodien zinām, daudz bija tādu, kas viņam sekoja, bet tas ir cits stāsts. Tā kā viņš bija sācis ticēt trīsvienības doktrīnai, viņš, bez šaubām, mācīja to arī citiem. Un tā jau bija krīze! Daudzi viņu uzskatīja par SDA vadošo gaismu. Protams, viņš bija populārs Adventistu baznīcā un arī ārpus tās.

Turpinājumā mēs dosimies uz divdesmit septīto nodaļu. Šeit mēs redzēsim, ka, nosodot Dž.Kelloga uzskatus, Elena Vaita atzina par nederīgām trīsvienīgās Dieva ilustrācijas. Pēc tam mēs tuvāk aplūkosim ķecerību "alfa" un brīdinājumus "omega".

Divdesmit septītā nodaļa.

1900. gadu sākuma krīze — Elena Vaita nosoda Dieva trīsvienīgās ilustrācijas "trīs-vienā".

Turpinājums sekos...